

Той става като уплашенъ, и гледа: майка му се сили нѣщо да каже, послѣ се закашля силно, изхълца и — взрѣ погледъ въ изплашеното му лице. Тогава Георги изпищѣ и се хвърли къмъ нея. Но бѣше вече късно. Главата ѝ се люшна назадъ и ржката ѝ увисна отъ леглото.

На другия день я занесоха на гробищата, където бѣше сѣ тѣй хубаво. А слѣдъ единъ день леля му го прѣгърна:

— Мило дѣте, каза му тя, азъ съмъ съвсѣмъ бѣдна, и ти ще трѣбва самъ да си припечелвашъ. Послѣ тя му даде кошницата и Георги несъзнателно прѣкрачи прага и се тѣй несъзнателно, неволно се раздаде слабия му гласъ —

— Грозде . . .

Но това бѣше само тѣй, по привычка. И само когато видѣ, какъ дѣцата бързатъ за училище, му стана тежко, жално; той усѣти какъ краката му се подкосиха. И сълзирукнаха по блѣдитѣ бузи на малкия продавачъ. И цѣлъ раздрусанъ отъ плачъ, напѣва пакъ гърди:

— Гроз-де . . .

Минувачитѣ го изглеждатъ, а Георги забѣлѣзва това, дохожда на себе си и бързо напуска града... На гробищата... Тамъ! И бѣга натамъ и дава ходъ на плача и сълзитѣ . . .

Той не ще иде по-вече на училище! Нѣма! Нѣма... „Азъ съмъ бѣдна, и ти трѣбва да си припечелвашъ самъ“ . . . каза леля му. . .

— Мамо . . . Мамичко . . . Мамо . . . Той се хвърля на прѣсния гробъ и силни ридания раздрусватъ слабитѣ му гърдички . . .

Прѣгракнала врана само се обади наблизо нѣкъдѣ отъ нѣкой гробъ, послѣ прѣлетѣ надъ главата му и съ сжщия крѣсъкъ отлетѣ далече, далече . . .